

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

24. července 2016

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: 2 SAMUEL 10, JEREMJÁŠ 14, MATOUŠ 25

Užívejme svých schopností ve službě Bohu

Před několika lety jsem pracoval s člověkem, kterého jeho práce zjevně téměř vůbec nezajímala. Dělal pouze to, co bylo nezbytně nutné, a neměl zájem dělat cokoliv navíc. Když ho propustili, ani on, ani žádný z jeho kolegů nebyli překvapeni. Bylo o něm známo, že má velké schopnosti, ale z nějakého důvodu je nechtěl používat

V **Matoušovi 25** Pán Ježíš vypráví podobenství popisující právě tuto situaci. Hovoří o muži, který se vydal na cestu do daleké země se slibem, že se vrátí. Před odjezdem však udělal pro své služebníky dvě důležité věci.

- Zaprvé jim „svěřil svůj majetek“ (**verš 14**).
- Zadruhé jim dal „talenty“ (hřivny) s (možná nevysloveným) příkazem, že je mají používat (**verš 15**).

Tento obraz představuje muže, který prodal celé své vlastnictví, aby získal kapitál. Ten pak svěřil několika vysoce postaveným služebníkům, od nichž očekával, že peníze použijí moudře. Záměrem bylo, že zatímco bude pán pryč, peníze budou použity a investice přinese zisk. Symboly zde není těžké interpretovat. Ačkoliv verš 14 říká, že se jedná o podobenství o Království, toto se týká příprav na onu velkou dobu a na soud, který se bude konat před počátkem tisíciletí. Ježíš je tím, kdo odešel se slibem, že se vrátí. My jsme služebníci, kterým svěřil svůj „majetek“. Bylo nám přikázáno, abychom pro něj v době jeho nepřítomnosti pracovali. Byly nám svěřeny „talenty“.

Všichni samozřejmě nemáme stejné schopnosti. Z mnoha důvodů nejsme všichni schopni dělat tutéž práci. Jeden bratr je bez problémů schopen hovořit před větším množstvím lidí, zatímco pro jiného je to nesmírně obtížné. Dvě sestry mohou mít zcela odlišná nadání. Jedna může mít přirozený sklon k pastorační činnosti, zatímco jiné se může zdát náročná.

Domnívám se, že když se zabýváme tímto tématem, měli bychom mít na paměti tři základní fakta. První věc je, že náš talent máme do velké míry od Boha. Bratr může vynaložit hodně úsilí a energie, aby připravil dobrou biblickou přednášku. Pokud však má schopnost ji působivě a profesionálně podat, používá schopnosti, které mu zajistil Otec. Nezasluhuje žádnou zvláštní pochvalu. Nikdy bychom neměli nikoho vyvyšovat nad jiné jen kvůli tomu, že má nějaké zvláštní schopnosti.

Za druhé bychom si měli dávat pozor na odmítání určitých úkolů jen proto, že máme pocit, že se lépe uplatníme v jiné oblasti. Někdy budeme limitováni - věkem, zdravím, schopnostmi, pohlavím nebo nedostatkem příležitostí - v životě církve však vždy bude dost práce, kterou bude potřeba udělat. A nikdy bychom se neměli vyhýbat úkolům, které bychom mohli udělat, jenom kvůli tomu, že nás nebaví - nebo ještě hůře proto, že nám připadají „pod naši úroveň“. Ty „nejmenší“ úkoly mohou mít největší dopad. Všichni se můžeme modlit za lidi v nouzi (**1. Tesalonickým 5:25**). To je jeden z nejmocnějších činů, které bratr či sestra v Kristu může a má konat.

Za třetí, některý úkol může být pro bratra či sestru příliš obtížný. A přece by jej měli vykonat! Náš Bůh po nás požaduje, abychom službě Jemu obětovali všechno, co máme. I On i Jeho syn pro nás rovněž vše obětovali (**Římanům 8:32**). V průběhu dějin si věrní muži i ženy nebyli vždy jisti svěřenými úkoly, ale snažili se dělat, co bylo v jejich silách. Kéž by se i o nás všech jednou dalo říci, že jsme jako ona žena, která ho pomazala, (**Marek 14:8**), že jsme učinili, co jsme měli.

Mojšíš je toho typickým příkladem. Ve věku čtyřiceti let byl připraven vést Izrael ke svobodě. Domníval se, že Izraelité pochopí, že je jejich vyvoleným vykupitelem (**Skutky 7:25**). Byla to samozřejmě pravda, která se však teprve měla uskutečnit. Byl povolán až po dalších čtyřiceti letech a tentokrát bylo rozpoložení jeho mysli

naprosto odlišné. Když k němu Otec hovořil z hořícího keře, Mojžíš znovu a znovu hovořil o svých pochybnostech, zda bude schopen úkol vykonat.

- „Kdo jsem já, abych šel k faraonovi?“ ptal se (**Exodus 3:11**).
- „Neuvěří mi,“ namítal (**Exodus 4:1**) „... nejsem člověk výmluvný“ (**Exodus 4:10**).
- „Pošli si, koho chceš!“ tak zněla jeho poslední prosba (**Exodus 4:13**).

Bylo by obtížné představit si někoho, komu by se do splnění úkolu chtělo méně nebo byl (podle těchto slov) méně schopný. Mojžíše si však pro splnění úkolu vyvolil Bůh. A proto, možná se strachem, s Áronem po boku stanul před faraonem. Požadoval, aby bylo Božimu lidu povoleno opustit Egypt (**Exodus 5:1**). Přes počáteční nejistotu ohledně toho, zda je vhodným kandidátem pro tento úkol, Mojžíš ve stanovenou dobu vedl Boží lid ke svobodě (**Exodus 12:37**). Měl onen talent - Bůh mu jej dal - potřeboval pouze povzbuzení a ze své strany ochotu to zkusit.

Podobenství o pánovi zaznamenává dvě velmi odlišné reakce na talenty, které pán služebníkům svěřil. První dva služebníci dali vše, co měli, službě Pánovi. Použili své talenty a ty přinesly velký zisk. Jeden z nich obdržel pět a vydělal pět. Druhý dostal dva a získal dva další. To nám ukazuje, že v každé církvi je velká rozmanitost schopností. Ten, který dostal dva, uslyšel úplně stejná slova chvály od svého Pána jako ten, který obdržel pět - doufáme, že s Boží milostí tato slova jednou uslyšíme i my:

„Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána“ (**Matouš 25:21, 23**).

Ať už máme jakékoliv dovednosti - pokud je budeme používat v maximální možné míře, dostane se nám požehnání. Jako tělo s jeho různými údy (**1. Korintským 12:12**) máme všichni úkoly, které můžeme splnit. Bohužel zde však byl ještě jeden služebník, který neudělal vůbec nic. Vzal Pánův talent a zakopal jej do země. Byl „z prachu země“ (**1. Korintským 15:47**). Jeho řeč k jeho Pánu byla nesmírně arogantní:

„Pane, poznal jsem tě, že jsi tvrdý člověk, sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Báł jsem se, a proto jsem šel a ukryl tvou hřivnu v zemi. Hle, zde máš, co ti patří.“
(**Matouš 25:24-25**).

Čí to byla vina, že se tento služebník takto zachoval? Zřejmě jeho Pána! To byl argument, který použil Adam, když obvinil Hospodina, že to on mu dal Evu (**Genesis 3:12**). „Jsi příliš tvrdý,“ řekl služebník, „a proto jsem se rozhodl neudělat raději nic, abych něco nezkažil.“ Není překvapením, že byl onen služebník zatracen - ne proto, že nepřinesl žádný zisk, ale proto, že se vůbec nesnažil. Věděl o svém úkolu a to jej zavazovalo jej splnit. Nikdo si toho nebyl vědom lépe než Ježíš. Sám pravil: „... komu mnoho svěřili, od toho budou žádat tím více...“ (**Lukáš 12:48**).

Nikomu nebylo dáno více vrozených schopností než Ježíšovi. Nikdo nemusel čelit tolik pokušení zneužít tyto schopnosti jako Ježíš. Od raného věku věděl, co se od něj očekává. „Jsem ponížen a od mládí hynu, snáším tvé hrůzy, nevím si rady“ (**Žalm 88:16**).

Už od dětství věděl, že jednoho dne bude muset zemřít. Už když byl dítětem, věděl, kde se to stane. Věděl, kdy a jak se to stane a kdo mu způsobí utrpení. Věděl rovněž, proč se to musí stát a jaký budeme mít z jeho díla díky Boží milosti prospěch (**Izajáš 53:10**).

Zastavme se tedy na chvíli, abychom přijali chléb a víno na jeho památku, připomínající si jeho smrt, dokud nepřijde. Zamýšlíme se nad jeho slovy, nad jeho vytrvalou prací a jeho mučivou smrtí. Když tak činíme, měli bychom se zamyslet nad schopnostmi, které nám byly dány. Jak je používáme? Jaké plody jsme přinesli ke zvětšení Boží slávy? Odráží náš život naději, kterou máme? Dalo by se říct, že jsme alespoň nepatrně podobni našemu Pánu a Mistrovi, který nás miloval a obětoval se za nás?

„Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji“ (**Jan 15:14**).